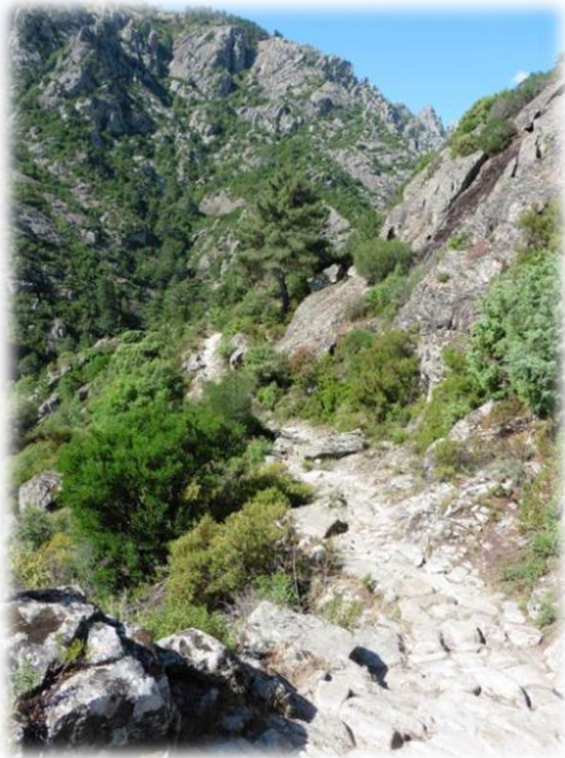

over paden, maar vaak ook over grote blokken, steile hellingen en rotspuin. Hij heeft een lengte van ongeveer 200 km.

Al wie regelmatig gaat wandelen, kent uiteraard de 'GR' routes. Samen vormen ze 180.000 km aan wandelwegen doorheen heel Europa, beschreven in 250 gidsen. Maar de GR20, in Corsica, staat bekend als de strafste / tofste en zwaarste van allemaal.

We stappen door het bos van Aïtone. Het Foret d'Aïtone heeft de sfeer van een sprookjesbos. De naam van dit oude bos is afkomstig van het Latijnse woord 'abies', dat spar betekent. Het bos is ongeveer 24 km² en ligt tussen de 800 en 2000 meter hoogte.

De genuezen gebruikten het hout voor hun schepen en legden in de 16e eeuw een weg aan om de stammen naar Sagone te vervoeren.

Het bos bestaat vooral uit Corsicaanse dennen, een variant van *Pinus nigra* die meer dan 45 meter hoog en 500 jaar oud kan worden. Er zijn ook zeedennen, sparren, beuken en lariksen die de planten, wilde vruchten en paddenstoelen daaronder goed beschermen.

Het bos van Aitone is een van de mooiste bossen van Corsica. Hier staan voornamelijk Corsicaanse dennen. Dat is een van de hoogste bomen in Europa en veel van die bomen hebben een perfect rechtlijnige stam. Sommige hebben een omtrek van 5 m en zijn om en bij de 500 jaar oud. In de 19de eeuw was er een bekende bandiet Theodore Poli. Nadat hij een

politieagent had neergestoken vluchtte hij naar dit bos en leefde er enkele jaren ondergedoken. In 1827 trapte hij echter in een valstrik en werd hij gedood.

We komen voorbij de bergerie (een bergerie is een schaapherdershut) Radule. De herder hier produceert nog steeds Corsicaanse kazen.

In de buurt van de bergerie ligt de cascade Radule.

Af en toe dient er ook wat geklauterd te worden. Op één enkele plaats kan men ook gebruik maken van vaste kettingen.

We volgen eerst een stukje van de Mare a Mare Nord, dan een stukje GR 20 en dan terug een stukje van de Mare a Mare Nord. Tot en met mei kan je een dikke sneeuwlaag verwachten op de GR20. De rood-witte GR aanduidingen zijn dan vaak onleesbaar, je hebt stijgijsers, ijspikkel en touw nodig alsook winterkledij. De hutten zijn open als noodbivak maar er is

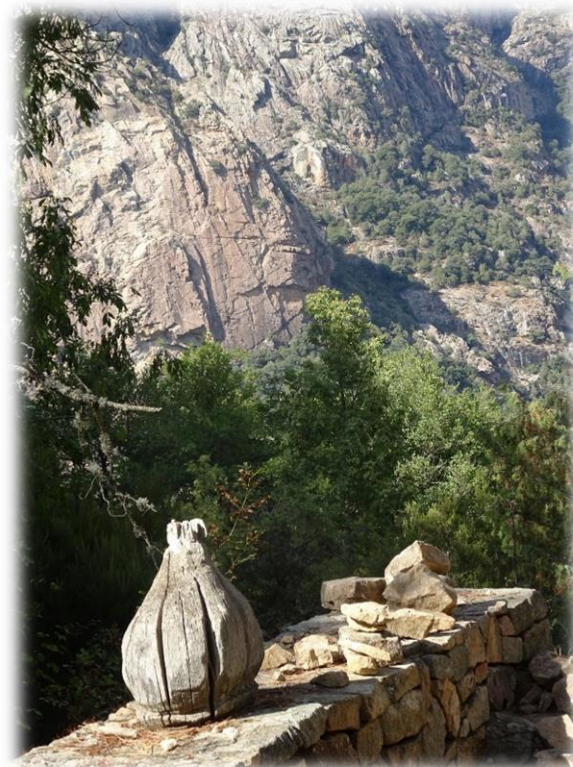
niemand aanwezig, er kan dus ook geen proviand gekocht worden. Alleen voor ervaren hooggebergte klimmers !

Na het rondje GR 20 komen we terug op de Col de Vergio waar er zowel koeien als varkens vrij rondlopen.

Op de Col de Vergio zijn er zitbanken met tafels er is er een kleine kiosk waar je een drankje kan kopen.

De Col de Vergio ligt op 1478 meter hoogte en verbindt Albertacce in het centrale binnenland van het eiland met Evisa en Porto aan de westkust. De col vormt de hoogste geasfalteerde

bergpas van het eiland. Tezamen met de Col de Bavella, de Col Verde en de Col Vizzavone vormt hij een van de vier grote Corsicaanse bergpassen die de hoofdkam van het eiland kruisen.

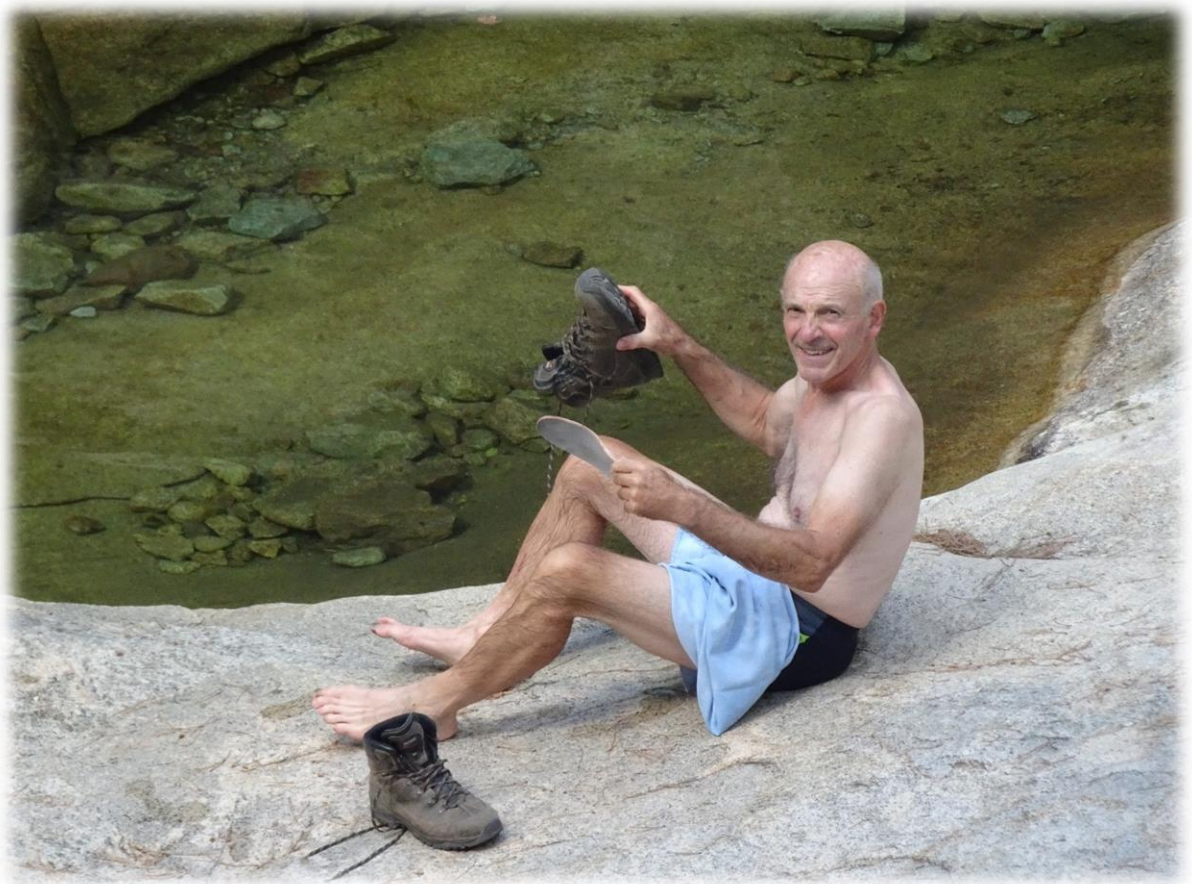

Het Corsicaans is de lokale Romaanse taal. Dit is een sterk door het Frans beïnvloed maar het is Toscaans (dus: Italiaans), dat als aparte regionale taal erkend wordt door de Franse overheid.

Aan de brug van Casterica houden we even halt. Daar zijn verschillende zwempoelen waar men dus kan zwemmen of pootje baden.

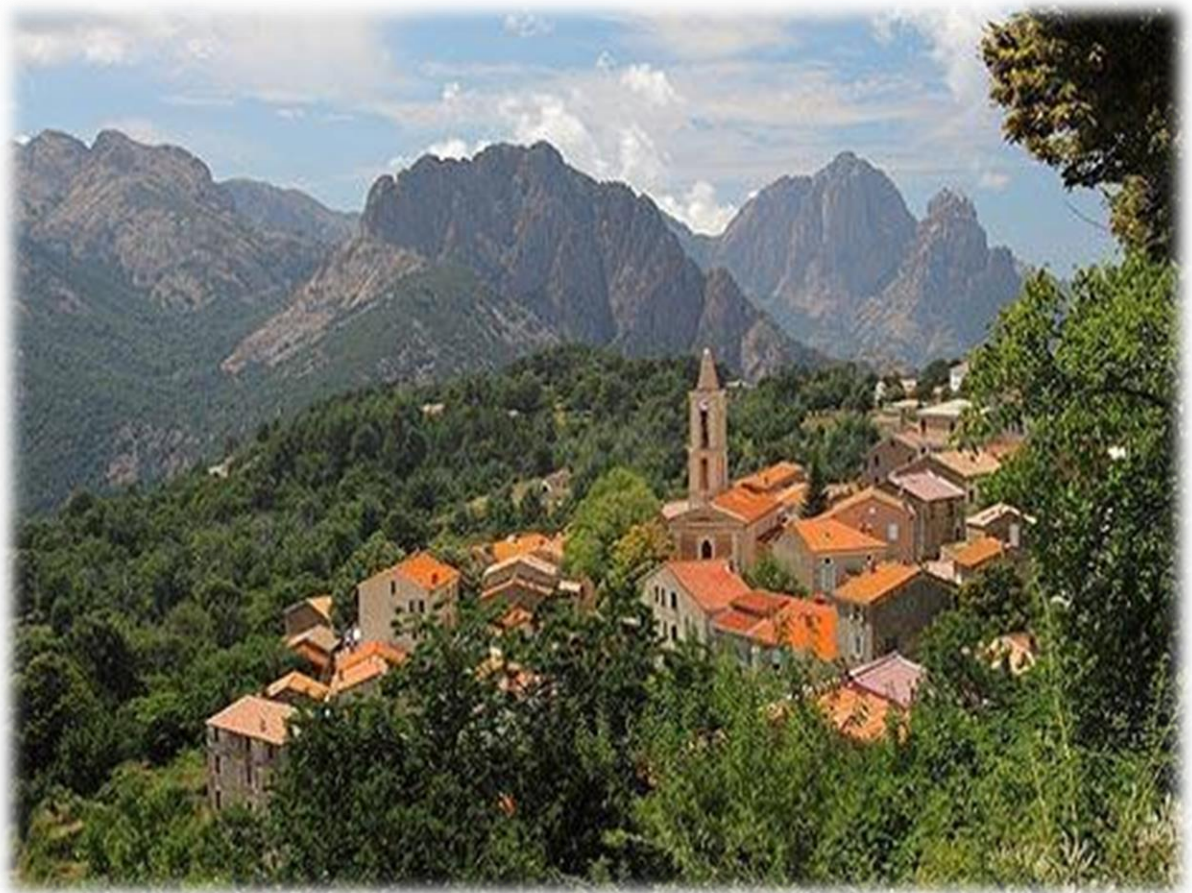
Op deze reis dienen we veel te drinken onderweg. We hebben alle dagen temperaturen van rond de 30 graden en onze regenkledij hebben we maar enkele keren moeten gebruiken.

Op deze wandelreis kan je ook regelmatig zwemmen in openbare rivieren. Het is de eerste keer dat ik een groep heb waar er zo weinig zwemmers zijn.

Heel in de verte krijgen we zicht op een meer.

Vervolgens zetten we onze tocht verder naar het bergdorpje Evisa.

Onderweg moeten we ook nog over een hangbrug. Ze wiebelt wel een beetje maar ze is stevig verankerd.

In de buurt van ons hotel staat er een levensgroot hert, geheel gemaakt uit stukjes gevonden hout.

Ook ezels hebben hier een vrije loop. Voor mocht je twijfelen, dit is een mannetjes ezel.

Woensdag 4 september 2024

- Wandeling : Spelunca kloof
- Gebied : Van Marignana naar Ota, via Evisa
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 6 uur

De parochiekerk Saint-Jacques werd gebouwd in de 15de en 16de eeuw. De kerk werd

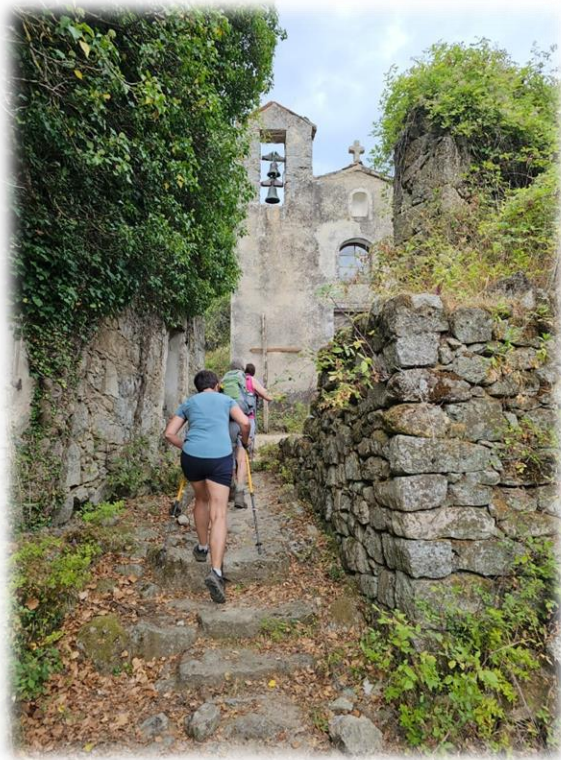
meerdere keren verbouwd. Binnenin staat een houten tabernakel uit het begin van de 18de eeuw. De kerk staat geklasseerd als historisch monument.

We komen in het spookdorpje Tazzu. Uit geschriften weet men dat het dorp al bestond in 1485. Een volkstelling van 1537 leert ons dat er toen 95 inwoners waren. Het dorp had toen

een zeer belangrijke rol omdat het op een kruising lag met paden naar verschillende dorpen.
Er leefden vooral herders in het dorp.

Enkele jaren geleden hebben een aantal vrijwilligers van Marignana wel de kerk gerestaureerd. Het dak werd versterkt en een muurschildering binnen in de kerk werd

gerestaureerd. Dit werd voornamelijk gedaan omdat er elk jaar op 29 juni feest wordt gevierd in Tazzu.

Toen er echter een weg werd aangelegd naar Marignana werd Tazzu plots minder belangrijk en trokken de herders en de bewoners van Tazzu naar Marignana. Het dorp Tazzu ontvolkte

beetje bij beetje. De laatste inwoner van het dorp overleed in 1935. In de jaren 1970 kende Tazzu nog een korte heropleving omdat er een aantal hippies, die dichter bij de natuur wilden leven, zich vestigden in Tazzu. Maar al na enkele jaren zijn ook de hippies verdwenen.

